

ennese wastotõrkujad mõtted laddusid tiikhawalt, ja ta südda läks nago Vidial lahti, et ta lapselombel Jummal tõe sanna hakkas uskuma.

Se tulleb sulle raskeks, astla wasto takka illesliia.

Pärrast kojotullemist omma tereisust jäi Lewi aeg peagi wägga iggawaks. Öppind ommas endises kauplemises allati liikuma ja tellama, ei olnud rahho egga wainne ello mõisas, mis esmalt omma udise pärrast küllalt rõmustas, mitte ennam ta mele järrel. Kõik asjad ollid temmal korra järrel ning läepärrast seatud ja sure himmoga piddas ta hoolt omma majade ja made cest; ta istutas usi rohhoaedo, lasi tikisi asjutada, krawisi, aedo, tefid ja muud selle sarnast tehha, agga pea kõigist wässind, otšis ta omma wanna sõbrust jälle, mis ta korras mahhajätnud, ja kui ta siis kojo tulli, wõis ta ehk ta Salomoniga võlda: „paljo asjo on päitese al, mis tühja tööd kaswatawad; mis kasjo on innimesel sest! Mis teab innimene mis temmale kasjuts tulleb, ta elloajal, mis kui warri möda lähheb.“

Ommeti olli meie rikkal mõisnikul ka üks rõmo hallikas, mis ta melest mitte ei wannunud, se olli temma tütre tru ning lapselik armastus temma wasto, mis siis ka temma jälle ommalt poolt tütrele õrna isjaliko armastusega ärratasfus. Lewi ei põlland ka mitte hopis omma nabrite sõbrust, sest ehk ta küll nende usko põlgas, siis

olli temmal ommeti mitmes muis asjus nendega ühhesuggune arwanine ja meel. Temma armastas head tehha ja piddas kõit inimesi ühhe taewase isja lapsiks. Ta püidis hea melega sedda head, mis kõigile kasjuts wõis tulla, kaswatada ja sesuggune meel ühhendas tedda teiste ennese sarnastega. Issääranes olli üks mees nendest, sedda Lewi temma kohtlase ning ausa mele ja löbbusa ning waike ello pärrast wägga armastas ja auustas. Neiside peal kangel wõera ma kohtades ollid nad teine teisega tuttawaks sanud. Kristiinnime ja Juut ollid üks teisele abbiks olnud ja nenda kahhekesti sõbraks sanud.

Se sammane ärrawallitud sõbr tulli kord Lewit temma udes ellomajas watama. Sõbralikus kõnlemises juhtusid majaisfanda suust ka need sõnad wälja tüllema: „kui kahjo on se ommeti armas sõbr, et teie mitte Juut ei olle. Teie ollete ristiinnimeseks liga hea!“

„Ja kui ma teaksin, et ma teid omma wastusega mitte ei pahhandaks, ütles wõeras tõsise melega, „siis ma sowilfin, et mitte üksi teie, auu wäärt Lewi, waid kõit Juda rahwas ja pagganad ka sedda armo wõiksid kätte sada, et Issandat Jesust wõiksid kõigest süddamest Messias tunnistada.“

Judamehhe otša esine tõmmas sedda kuuldes krimpso. „Misuggust kostust ollen ma isse omma käsijimisega teie käest teninud,“ ütles ta wimaks,